

РЕШЕНИЕ

№ 4576

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 21.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2136** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 83, ал. 5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на Б. А. Н., [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.3 срещу Отказ рег. № 227000-1745/02.02.2021г. на Началника на ОЗ РУП – СДВР за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие – пистолет „А.-94“ кал.9х9 № 48НР102831.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на отказа, като се твърди, че в случая не е необходимо да се доказват актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи неговата и на семейството му безопасност, тъй като оръжието го има от 20 години. Н. е поискал подновяване срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на оръжието, което притежава за охрана на дома и семейството му. Твърди се, че в отказа превратно се тълкува изречение „охрана“, който кореспондира към чл.6 ал.2 от ЗОБВВПИ. Иска се да бъде постановено решение, с което да се отмени обжалвания отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, не се представлява.

Ответникът, редовно призван, се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата. Счита, че не са налице предпоставките на чл. 58 от ЗОБВВПИ. В писмени бележки излага доводи по същество. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е образувано по заявление на жалбоподателя вх. № 136700-12/04.01.2021г. по описа на ОЗ РУ - СДВР за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на пистолет "А." кал. 9x18 мм., №48НР102831. Към искането са приложени, свидетелство за съдимост, медицинско удостоверение, че е психично здрав, удостоверение от НСлС.

По образуваната преписка е изготвена докладна записка от мл. пи КОС ОЗ РУ-СДВР, от която става видно, че към заявлението са приложени изискваните се документи по ЗОБВВПИ и следва да се разгледа по компетентност.

До жалбоподателят е изпратено писмо рег. № УРИ 207000-895/21.01.2021 г. за отпочване на процедура по издаване на отказ за достъп до огнестрелно оръжие и боеприпаси, с което същият се е запознал лично на 26.01.2021 г. В писмото изрично е заявено на жалбоподателя, че не сочи основателна причина, която по несъмнен начин обосновава исканото разрешение.

С възражение вх. № 227000-1455/28.01.2021 г. жалбоподателя излага съображения за основателност на искането, в които заявява, че оръжието го притежава от 20 години, отговаря на условията и му е необходимо за охрана на дома и семейството му.

В резултат е изготвена Докладна записка с Рег. № 227р-2648/01.02.2021г., в която са обсъдени възраженията на Н. и е направено предложение материалите по преписката и възражението да се разгледат по компетентност.

С оспорения отказ рег. № 227000-1745/02.02.2021 г. на Началника на ОЗ РУП – СДВР за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси и вземане на отчет и контрол, като се е мотивирал с отсъствието на основателна причина по чл.58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ.

Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на 05.02.2021 г. Жалбата е подадена до АССГ на 17.02.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е постъпила в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от адресата с правен интерес от оспорване на неблагоприятния за негови права административен акт по см. на чл. 147, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност - чл. 83, ал. б ЗОБВВПИ, и е процесуално допустима.

Акта е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореният отказ по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е издаден от органа с произтичаща от закона компетентност като началник на РУ - чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ, в предписаната от закона писмена форма и със съдържание, съответно на изискването за мотивиран отказ по чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ и общата разпоредба на чл.59, ал.2 АПК. Фактическите съображения, свързани с преценката на органа за отсъствието на основателна причина за носене на оръжие от жалбоподателя по чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ, съставляват мотивите за отказа по подаденото заявление по чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ.

Ответникът е изяснил обстоятелствата, които специалният ЗОБВВПИ предвижда, като изисквания за упражняване на правото да се разрешат посочените дейности с огнестрелно оръжие. Извършени са нужните справки за установяването им, видно от

изготвената докладна записка и проведеното административно производство не разкрива нарушения на административнопроизводствените правила за отмяна на отказа по чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие е да обоснове (т. е. - да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от осъществяване на дейността. Това законодателно разрешение подкрепя извода за стриктния характер на нормите, регламентиращи режима на носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Оттук произтича и законното изискване към лицето, подало искането, да е доказало необходимостта от издаване на разрешението, както при първоначално подаване на заявление, така и в случаите когато иска подновяване на вече издадено разрешение. В оспорения административен акт органът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на исканото разрешение. Нуждата от самоотбрана не е установена, а аргументът, че оръжието му е необходимо за охрана на собствения му дом и семейството му не е обоснован по несъмнен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Както се посочи по-горе твърденията на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е за граждански цели, и че оръжието го притежава от 20 години, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие.

Не би могло да се приеме като основание за продължаване срока на разрешение за носене на огнестрелно оръжие обстоятелството, че в предходен момент е било издадено такова на лицето. При произнасянето по новото искане органът извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 58, ал. 10 ЗОБВВПИ. Когато едно лице сезира компетентния орган с искане за издаване на разрешение за придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие трябва да докаже на органа наличие на някоя от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ цели. Става въпрос за издаването на благоприятстващ адресата индивидуален административен акт и именно лицето е това, което знае за каква цел желае да придобие оръжието, респ. то разполага с релевантните доказателства за доказването на тази цел. Органът, по принцип, няма задължение служебно да събира доказателства, за да установява целта, с която съответното лице е поискало издаването на разрешение за оръжие. Но органът има задължение първо, да осъществи процесуално съдействие на страната за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса – чл. 9, ал. 4 АПК, и второ, да

извърши проверка на твърдени от лицето факти и обстоятелства.

В случая жалбоподателят е подал заявление за продължаване на разрешение за съхраняване и носене на огнестрелно оръжие и е посочил като цел, по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ- самоохрана/самоотбрана. В изпълнение на дадената му възможност Н. е представил възражение /л.21/, в които изтъкнал посочените по-горе причини, които обаче не са достатъчни за обуславят твърдяната цел за самоотбрана.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, но непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е посочено в заявлението и допълнителните писмени обяснения. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето на него и семейството му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил.

В заключение следва да се има предвид, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за притежаването на оръжие и охраната на дома и семейството му, не могат да докажат по несъмнен начин необходимост притежаваното огнестрелно оръжие.

В. разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения.

Предвид това следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева– юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Н., [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.3 срещу Отказ рег. № 227000-1745/02.02.2021г. на Началника на ОЗ РУП – СДВР за издаване на разрешение за съхраняване, носене и употреба на огнестрелно оръжие – пистолет „А.-94“ кал.9х9 № 48НР102831.

ОСЪЖДА Б. А. Н., [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.3 да заплати на ответника ОЗ РУП–СДВР, сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14–дневен срок от съобщението за постановяването му до страните.

СЪДИЯ: